

Στέφανε και κρατάτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἶτα διὰ λόγου εἶτα δι' ἐπιστολῆς φησὶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' σελ. 1Ε)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5)ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 6 Ἰουλίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 316 Τιμὴ Φέλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθῆναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίαι δραχ. 60
Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίαι δολ. 4

ΑΠΟ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

Ὅχι μόνον ὑπεράνω τῆς κυμαινομένης θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου, ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω τῆς πλέον ἐπικινδύνου τοιαύτης τοῦ βίου, ὑψοῦται ἀσφαλὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Ἄθως, τὸ πολυσέβαστον καὶ τιμιώτατον Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς ἁγιωνύμου αὐτῆς περιοχῆς δὲν εὐρίσκεται ἀπλῶς εἰς ἓνα χῶρον ἰδιότυπον, λόγῳ τῆς ἰδιότητος τῶν ἰδρυμάτων του καὶ τῶν πολιτῶν του, ἀλλὰ κινεῖται εἰς μίαν πνευματικὴν ἑκτασιν, ἀπέχουσαν τῆς γῆινης ἀθλιότητος καὶ κατὰ τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ κατὰ τὴν ἀγιότητα τῶν στοχασμῶν καὶ κατὰ τὴν ἀνύστακτον προσπάθειαν ἀνατάσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀπαρνησαμένων τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν οὐρανοῖς πολιτευομένων.

Ἐκεῖ ὁ ὑπὸ τὸ ταπεινὸν σχῆμα τοῦ μοναχοῦ ἀσκούμενος ἐπιζητεῖ διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως τὴν ὑπερκόσμιον προσέγγισιν πρὸς τὸ μοναδικὸν ἀντικείμενον τοῦ Θεοῦ Ἐρωτός του, τὸν γλυκύτερον Ἰησοῦν ἐν τῷ Ὁποίῳ καὶ διὰ τοῦ Ὁποίου ζῇ καὶ κινεῖται καὶ ἐστὶ.

Καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ καθημεριναὶ ἀνάγκαι τοῦ βίου, τὰ ἀδιάβλητα πάθη, ἔχουν προσλάβει τὴν μορφήν πνευματικῶν γεγονότων, πραγματοποιούμενων πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ θεωρουμένων ὡς ἐπιταγῶν τοῦ Θεοῦ θελήματος.

Ἡ περὶ βαθυτάτην νύκτα ἔγερσις διὰ τὸν κανόνα ἢ τὴν προσευχὴν, ἡ σιωπηλὴ κάθοδος εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ἢ κατανυκτικὴ ἀκολουθία δημιουργοῦν βιώματα ὑψηλά, μεταφέρουν τὴν ψυχὴν εἰς τὸ ὕψος μιᾶς ἀγνώστου εἰς τὸν κόσμον πνευματικότητος, ὅπου ὁ μόνος τρόπος βιώσεώς της εἶναι ἡ σιωπὴ καὶ ὁ μόνος ἀγλαὸς καρπὸς

ὁ ἐκμηδενισμὸς τοῦ ἐπικινδύνου βάρους τῆς ὕλης.

Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ, ἄφ' ἑνὸς μὲν θεωροῦσα τὸ πάνφωτον μεγαλεῖον τῆς Χάριτος, ἥτις ριγηλῶς ἐγγίζει αὐτὴν διὰ τῆς ἀπαλῆς καὶ μυστηριώδους ἐσωτερικῆς γαλήνης, ἄφ' ἑτέρου αἰσθανομένη τὴν ἀθλιότητα τῆς ὀζούσης ἀμαρτίας ἀναλύεται εἰς στεναγμοὺς ἀλάλητους, τῶν ὁποίων μόνον μαρτύριον τὰ δροσίζοντα τὸν κῆπον τῶν μοναστικῶν ἰδανικῶν δάκρυα.

Ἐκεῖνοι οἱ ἀπορρώγες βράχοι τοῦ Ἄθωνος, ἐκεῖνα τὰ σπήλαια, πόσα δὲν ἀφηγοῦνται μὲ τὴν φλύαρον σιωπὴν των σχετικῶς μὲ τὴν διέλευσιν ἐξ αὐτῶν ἐπιγείων ἀγγέλων, ὕμνουμένων σήμερον ὑπὸ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ὡς ἐν ἀσκήσει λαμπάντων καὶ ὁπωσδήποτε ἀναπαυομένων ἐνθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ!

Ἄς μὴ νομίσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι εἰς τὸν πνευματικὸν χῶρον τοῦ Ἄθωνος πραγματοποιεῖται μόνον ἡ θέωσις τῶν ἐκλεξαμένων τὴν ἀγαθὴν μερίδα καὶ οὕτω πως πραγματοποιούντων τὴν προσωπικὴν των μόνον λύτρωσιν, κατὰ τὸν τρόπον ἐγωπαθῆ.

Καίτοι βεβαίως ὡς θεμέλιον τῆς ἀγελλοειδοῦς μοναχικῆς πολιτείας τίθεται ἡ εὐαγγελικὴ ἀλήθεια «τί γὰρ ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπον, ἐάν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσει καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ», ὑπὸ τὴν ἐννοίαν, ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς ψυχῆς δὲν ἀντισταθμίζεται οὔτε μὲ κοινωνικοὺς θριάμβους, οὔτε μὲ ἑκτασιν ἱεραποστολικῆς δράσεως, πραγματοποιηθέντα ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ χωρὶς τὸν Χριστόν, ἐν

ΕΡΩΤΗ ΤΗΣ 5ης ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ

Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἐγεννήθη εἰς τὴν Τραπεζοῦντα περὶ τὸ 930 καὶ ἐβαπτίσθη Ἀβράμιος. Ὁ Θεὸς ὁμῶς παρεχώρησεν ὥστε ὁ μικρὸς Ἀβράμιος πρὶν ἢ ἐννοήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ νὰ χάσῃ καὶ τοὺς δύο γονεῖς του. Συντηρούμενος ὑπὸ φιλανθρωπῶν Τραπεζουντίων μέχρ' ἵνα τὴν ἡλικίαν τῶν 7 ἐτῶν ὠλοκληρώθῃ ἡ δυστυχία του ὅταν ἀπέθανον καὶ οἱ προστάται του. Εὐρεθεὶς εἰς Κων/πολιν εἶχεν καλυτέραν τύχην διότι καὶ εἰς φιλανθρώπους χεῖρας εὐρέθη καὶ καλὴ μεταχειρίσις τῷ ἐγένετο.

Ἐνῷ ὁμῶς ἀκόμῃ ἦτο ἔφηβος ἀπηνήθη τὸν κόσμον καὶ μετέβη εἰς ἓνα φημισμένο μοναστήρι τῆς

τούτοις τὸ Ἅγιον Ὅρος δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ διότι πολλοὶ ἐν αὐτῷ διαλάμπαντες ἅγιοι ἀσκηταὶ διεκρίθησαν διὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας συνιστᾷ τὸ ἀπαραίτητον ὀξυγόνον τοῦ πνευματικοῦ χώρου τοῦ Ἀθῶνος. Ἡ εἰσπνοὴ τοῦ ὀξυγόνου αὐτοῦ διεμέρφωσε μίαν ἐκκλησιαστικὴν εὐαισθησίαν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν μοναχῶν, ὥστε νὰ συλλαμβάνουν ὡς ἀσφαλεῖς δέκται πᾶσαν ἐκτροπὴν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου γραμμῆς καὶ νὰ καταγγέλλουν αὐτήν. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀγιορεῖται πατέρες ἀνεδείχθησαν καὶ ἀναδεικνύονται κατὰ καιροὺς οἱ ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οἱ εὐθαρσεῖς αὐτῆς ὑπερασπισταί. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Δύσις καὶ οἱ δυτικόπληκτοι πῖθηκοι τῆς Ἀνατολῆς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπιδιώκουν ἐκάστοτε νὰ ἐκπορθήσουν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀποτελεῖ στίλβον καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ζῶσαν σχολὴν τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἐτοιμόμαχον πεδῖον ὀρθοδόξων ἀγῶνων, πρὸ παντὸς δὲ καὶ κυρίως ἑκτασιν τοῦ Οὐρανοῦ, παράδεισον φυτευθέντα ὑπὸ τῆς Παναγίας.

Δὲν γνωρίζομεν ποῦ στηρίζουν τὰς συκοφαντικὰς πληροφορίες τῶν μερικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ἀθῶνος, εὐάριθμοι εὐτυχῶς, διακηρύσσομεν ὁμῶς μὲ ὅλην τὴν δόναμιν τῶν πνευμόνων μας, ὅτι οἱ συκοφάνται αὐτοὶ ἀγνοοῦν τὸν Ἀθῶνα καὶ οὐδέποτε ὑπωπτεύθησαν τὸ ὕψος του.

Τυχαῖοι διαβάται τοῦ Ἀθῶνος, ἐλθόντες μὴ ἰδόντες καὶ ἀπελθόντες, ὁμιλοῦν δι' ὅσα δὲν ἐγνώρισαν καὶ πληροφοροῦν δι' ὅσα παχυλῶς ἀγνοοῦν.

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἀπευθύνομεν τὸν βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀγιορεῖτας πατέρας, βέβαιοι ὄντες, ὅτι ἀγρυπνοῦν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν διαρκῶς πολεμουμένην καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκπλειστηριαζομένην ὑπὸ τινῶν ἀσυνέτων καὶ ἀνευ ὀρθοδόξου βιώματος Ὁρθοδόξων εἰς τὰ μουσεῖα τῆς Δύσεως.

Βιθυνίας διὰ τὴν μονάσιν. Τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς Μαλέιον εἶχεν γνωρίσει ἄλλοτε καὶ εἶχεν κάμει ἱσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἀβράμιον ὁ Ἀββᾶς ἐκεῖνος. Ὁ Μαλέιος ἔκειρε μοναχὸν τὸν Ἀβράμιον καὶ τὸν ὠνόμασε Ἀθανάσιον.

Ὁ νέος μοναχὸς ἔδειξε τόσῃν προθυμίᾳ καὶ ἀσκήσιν εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ὥστε νὰ προορίζεται ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου ὡς διάδοχός του.

Ὁ Ἀθανάσιος ὁμῶς ἦτο μακρὰν πάσης τοιαύτης φιλοδοξίας καὶ τόσον ἐπεθύμει τὴν ἀσκήσιν, ὥστε ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν Ἀθῶ. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν παρέλαβε ὁ στρατηγὸς Νικηφόρος Φωκάς ὅτε τὸ 961 ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν εἰς τὴν Κρήτην, διότι τοῦ ἦτο χρήσιμος ἕνας τοιαύτης ἀρετῆς ἀνὴρ εἰς μίαν κρίσιμον ἐστρατείαν.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐστρατείας ἐκείνης ὁ Ἀθανάσιος ἔκτισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος τὴν πρώτην μονὴν τῆς Λαύρας.

Πλὴν τοῦ καθολικοῦ ἔκτισε καὶ δύο μικροτέρους ναοὺς, ξενοδοχεῖον, νοσοκομεῖον, κελλίᾳ μοναχῶν, μύλους, ἀποθήκας καὶ ἐφύτευσε ἀμπελῶνας καὶ πολλὰ ἄλλα δένδρα.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐργασίας ὁ Ἀθανάσιος ἦτο ὁ πρωτοεργάτης, ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ζηλωτὴς τοῦ θεαρέστου ἔργου. Τόσον πολὺν δὲ διεδόθη ἡ φήμῃ τῆς ἀρίστης λειτουργίας τῆς Λαύρας ὥστε ἤρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου προσκυνηταὶ διὰ τὴν ἴδουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὸν Ἀθανάσιον καὶ τὴν Λαύραν του. Τὸ 970 συντάσσει τὸ τυπικὸν τῆς μονῆς τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε καὶ διὰ τὰς μεταγενεστέρας ἰδρυθεῖσας μονὰς κανόνα πίστεως.

Μέσα εἰς τὸ πρότυπον αὐτὸ δημιούργημα ὁ Ἀθανάσιος ἄφησε τὰ ἐγκόσμια εἰς βαθὺν γῆρας περὶ τὸ 1010. Τόσον πολὺν ἀνεδείχθη εἰς τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας ὥστε νὰ ὑψωθῇ εἰς πρότυπον καὶ τέλειον παράδειγμα. Νικόδημος ὁ Ἀγιορεῖτης γράφει τὰ ἑξῆς περὶ αὐτοῦ.

«Ὁ θαυμαστὸς οὗτος κτίτωρ τῆς Λαύρας καὶ ὅλων τῶν πατέρων τοῦ ἁγίου Ὅρους καθηγητὴς καὶ διδάσκαλος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς ἀναβὰς εἰς τὸν ἱερὸν Ἀθῶ, ὡς εἰς ἄλλο Σίναιον Ὅρος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τῆς θεωρίας, ἔλαβεν ὡς θεογράφους πλάκας τοὺς τύπους καὶ τὰς τάξεις τῆς διδασκαλίας τῶν τῆς κοινεβιακῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν, ὅσον καὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀγγελικῆς ἀκολουθίας καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει Πατέρας».

Ὁ Ἀθανάσιος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα μοναχικὰ ἀναστήματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΕΡΓΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

ΟΙ ΑΡΝΗΣΙΘΡΗΣΚΟΙ

Πέτρου Μογίλα

Ἐπίσκοπος Κιέβου καὶ εἷς ἐκ τῶν λογιωτέρων κληρικῶν τοῦ ΙΖ' αἰῶνος (1600—1670). Συνέταξε Ρωσιστὶ τὴν «Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς» καὶ ἀκολούθως τὴν μετέφρασε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

«Εἰ δὲ καὶ περὶ τῇ φράσει ἐκδίδεται διὰ τὸ οὐ μόνον σοφοῖς ἀνδράσι, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολλοῖς εὐξύνετον εἶναι, οὐ χρὴ θαυμάζειν. Καὶ γὰρ οὐ πρὸς τὸ ἀκαλλῆς τῆς φράσεως, ἀλλὰ πρὸς τὴν τῶν λεγομένων ἀλήθειαν ἀποσκοπεῖν χρὴ».

Νεκτάριος Ἱεροσολύμων

Νὰ ποτίσῃ τινὰς τὸν διψασμένον, ἤγουν ἐκεῖνον, ὅπου διὰ τὴν πενίαν καὶ ἀσθενειὰ του δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ σβήσει τὴ δίψα του. Εἰς τὸν ὅποιο λόγο περισφαλίζεται κάθε εἶδος ποτοῦ, εἰς καιρὸ δίψης, τὴν ὅποιαν ἂς θεραπεύσει τινὰς μὲ ἓνα ποτήριον ὕδατος ψυχροῦ εἰς ἓνα τῶν διψόντων.

Νὰ ἐνδύσῃ τινὰς τὸν γυμνόν. Εἰς τοῦτο περικλείονται ὅχι μόνον ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ὀλόγυμνοι, μὰ καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἂν ἔχῃσι καὶ ρούχον δὲν τοὺς φθάνει νὰ διώκουν τὴν ψύχρα ἢ καὶ ἀλλιῶς βασανίζονται καὶ μετὰ βίας σωτηριεύονται ἀπὸ τὸ λείψιμον τῶν ρούχων.

Διότι ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς τοιούτους πρέπει νὰ δείχνει ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος κάποιο ἔργο φιλανθρωπίας, διδοντάς του τίποτες ὠφέλιμο πρὸς τὸ νὰ ἀντιπαλαίωσι εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ καιροῦ.

Νὰ ὑπαγαίρῃ τινὰς νὰ ἐπισκέπτεται τὸν φυλακωμένον. Εἰς τοῦτο τὸ ἔργο δὲν χρεωστῇ νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἀφορμὴν, διὰ τὴν ὅποιαν τινὰς ἐφυλακώθηκε ἢ τὸ πρόσωπον τὸ φυλακωμένον. Διότι ὅ,τι λογῆς πρόσωπο καὶ ἂν εἶναι καὶ διὰ ὅποια ἀσχημη κακουργία νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰ δεσμά, διὰ τὸ Χριστὸ εἰμασθε χρεωφειλέται νὰ ὑπαγαίνομε νὰ τὸν ἐπισκεπτόμεθα καὶ νὰ τὸν παρηγοροῦμε, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς ἀπόγνωσιν.

Νὰ ὑπαγαίρῃ τινὰς νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους. Τοῦτο τὸ ἔργον πρέπει καὶ γίνεται χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ τινὰς, ἂν εἶναι ὁ ἀρρώστος συγγενὴς ἢ οἰκεῖος του ἢ φίλος ἢ συναναστροφός του.

Διότι κάθε πρόσωπο, ὅπου νὰ ἀσθενήσῃ καὶ μάλιστα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἢ εἰς τὴν ἀγορὰ ὅπου νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ τινὰς, χρεωστῇ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται μὲ τοῦτον τὸν τρόπον.

Δεύτερον, νὰ νοθετᾷ τὸν ἀρρώστο νὰ ὑποφέρει μὲ ὑπομονητικὴ καρδίαν τὴν τοιαύτην του θλίψιν καὶ νὰ μὴ σηκῶνῃ μὲ λύπη τῆς καρδίας του τούτη τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ νὰ μὴ γογγύσῃ.

Καὶ τέλος πάντων νὰ νοθετῇ τὸν ἀσθενῆ, νὰ μὴ τύχῃ καὶ πέσει εἰς δεισιδαιμονίαν ἐμποδιζόμε-

Ἡ κατὰ τὸν ἐπόμενον μῆνα συνερχομένη ἐν Ρόδῳ σύνοδος τῆς καλουμένης «Οἰκουμενικῆς Χριστιανικῆς κινήσεως», καὶ ἡ ἀπόφασίς τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ συμμετοχῆς τῆς διὰ θεολόγων προκαλεῖ ὅχι μόνον μελαγχολικὰς σκέψεις ἀλλὰ καὶ σοβαρὰς ἀνησυχίας εἰς κάθε ὀρθόδοξον χριστιανόν.

Καὶ τοῦτο διότι :

1) Παρεχώρησε εἰς κάθε αἵρετικόν τὴν δυνατότητα νὰ δημοκοπῇ καὶ νὰ προπαγανδίσῃ τὰς ἀντιχριστιανικὰς του ιδέας ἐπὶ ὀρθοδόξου ἐδάφους.

2) Ἀποστέλλει ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία Θεολόγους νὰ συζητήσουν ὀρθολογιστικῶς τὰ δόγματα τῆς πίστεώς μας. Διότι οἱ προτεστάνται δὲν πιστεύουν εἰς τὴν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ καὶ συζητοῦν περὶ αὐτῆς μὲ τὴν ἀνευλάβειαν ἐνὸς ἀπίστου.

3) Λέχονται τὰς προπαγανδιστικὰς ἐλεημοσύνας τῶν πρὸς τοὺς ἀπόρους χριστιανούς καὶ εὐχαριστοῦν τοὺς αἵρετικούς διὰ τὰς τοιαύτας τῶν χειρονομίας.

4) Ἐδέχθησαν τὴν συγχώνευσιν τῶν ἱεραποστολῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ οὕτω οἱ ὀρθόδοξοι ἐπικροτοῦν τὰ ὅσα διδάσκουν οἱ προτεστάνται.

5) Ἐπιτρέπουν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τὴν ἴδρυσιν δῆθεν εὐαγῶν ἰδρυμάτων τῶν αἵρετικῶν καὶ εὐνοοῦν τὸν «ἐπανευαγγελισμόν» τῶν ὀρθοδόξων.

Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία δὲν ἀποστέλλει κληρικούς ἀλλὰ μόνον λαϊκοὺς εἶναι στρουθοκαμιλισμός. Αὐτὸ ἀποκαλύπτει τὰ ἑξῆς: Ὅτι οἱ «Ὁρθοδοξοφανεῖς» Ἕλληνες θιασῶται τῶν προτεσταντῶν δὲν μαντεύουν τίποτε ἀπὸ τὸ βάθος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξος ἔχει μίαν τελειότητα ἀνυπέροβλητον ποὺ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπληρωθῇ μὲ κάτι. Ὅτι σωτηριολογικῶς εἶναι ἡ μόνη ὁδός, ὅτι ἠθικῶς εἶναι ἡ συνέχισις τῆς ἀπαστραπτούσης διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, ὅτι ἔθνικῶς εἶναι ἡ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας μας. Καὶ ἀκόμη δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι οἱ σημερινοὶ προτεσταντοφίλοι εἶναι οἱ καθυστερημένοι νάνοι ποὺ δὲν θὰ ἐπιτύχουν τίποτε, ὅπως δὲν ἐπέτυχον καὶ ἄλλοι πρόδρομοί των κατὰ τὸ παρελθόν νὰ ὑποτάξουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν Πάπαν.

Ἡ τεραστία πνευματικὴ δύναμις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ ἀνατρέψῃ τὰ σχέδιά τους καὶ θὰ ἐπαναφέρει τὴν πορείαν τῶν καινοτόμων εἰς τὸν ὀρθόδοξον προσανατολισμόν ποὺ οἱ Πατέρες ἐχάραξαν εἰς τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦγουν νὰ θέλῃ νὰ προμηθεύσῃ τὴν ὑγείαν του μὲ μαντεῖες καὶ συμφωνίας μὲ τὸν διάβολον. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη τῶν ἀσθενῶν κάμει μακαρίους τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου τὴν κάμνουσι καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτο καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς.

Φωνὴ ἐξ Ἀγίου Ὁρους.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

Π ρ ό ς

τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Ἑλληνικὸν Λαόν

Καὶ πάντοτε μὲν ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν ἐωσφόρος καὶ διάβολος καὶ τὰ τούτου ἐπὶ τῆς γῆς ὁρατὰ ὄργανα ἐπεβουλεύοντο τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα, πολεμοῦντες εἴτε ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ μακρόθεν, εἴτε ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ τοῦ συστάδην. Ἀπὸ τῆς λήξεως ὅμως τοῦ μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ Πολέμου (1918) καὶ ἐντεῦθεν, ἤρχισαν ἐντονώτερον βάλλοντες κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ τε ὁρατοὶ καὶ οἱ ἀόρατοὶ ἐχθροὶ αὐτῆς καὶ τὸ πρῶτον βλήμα ἐξορίσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθόντος κατὰ τὸ ἔτος 1923, καὶ ὡς δὲ καὶ ἀσυνήθει Ἐκκλησιαστικῶ τίτλῳ ἀποκληθέντος **«Πανορθόδοξου Συνεδρίου»**.

Ἰσως ὀλίγοι ἐκ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν γνωρίζουσι τὰς ληφθείσας κατὰ τὸ Συνέδριον ἐκείνο ἀποφάσεις ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τῶν ὁποίων αὕτη **«ἐξεπροτεσταντίζετο»** κυριολεκτικῶς ὥς εἶναι αἱ ἀποφάσεις περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἱερατικοῦ ράσου καὶ τῆς κοπῆς τῆς κόμης καὶ τοῦ γενείου τῶν Κληρικῶν περὶ τοῦ γάμου τῶν Κληρικῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν μάλιστα περὶ τῆς καταργήσεως τῶν ἱερῶν Νηστειῶν καὶ τῶν διὰ μέσου τῆς ἐβδομάδος συμπίπτουσῶν ἁγίων ἑορτῶν συνεορταζομένων τούτων μετὰ τῆς Κυριακῆς περὶ τῆς συνταύτισεως τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας τοιούτου διὰ τῆς παραδοχῆς καὶ ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου καὶ ὅσαι ἄλλαι ἀποφάσεις περιλαμβάνονται εἰς τὸ **Βιβλίον τῶν Πρακτικῶν** τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου.

Ἐπηκολούθησαν τὰ Συνέδρια τοῦ Λάμπειθ, τοῦ Ἐδιμβούργου, τοῦ Ἐβανστον καὶ τὰ ὅσα ἄλλα ἄγνωστα ἡμῖν, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ λαβόντες μέρος ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας συναπεφάσισαν καὶ ἀπεμπόλυσαν **«ἐντὶ πινακίου φακῆς»** τὸν πολῦτιμον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Συνέπεια καὶ ἀπόρροια τῶν ὁποίων Συνεδρίων ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ληφθεῖσα κατόπιν γνωμοδοτήσεως τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ **καταχωρηθεῖσα ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» τοῦ ἔτους 1939** (ἀριθμ. φύλλ. 40—41).

Ἐσχάτως παρατηρεῖται ἐντατικὴ ἐνέργεια καταβαλλομένη πανταχόθεν ὑπὸ Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, ὑπὸ τε τοῦ καθημερινοῦ καὶ τοῦ Περιοδικοῦ τύπου Ὁρθοδοξικοῦ καὶ Πολιτικοῦ διὰ τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας χαριστικὴν βοήθην. **Μεγάλη Ἀθηναϊκὴ ἑφημερίς** ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς διεπραγματεύετο τὸ θέμα; **«εἶναι ἐπικείμενῃ... εἶναι δυνατὴ**

ἡ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν» τῆς Ὁρθοδόξου δηλαδὴ καὶ τῆς Παποπροτεσταντικῆς, τῆς ὁποίας ἐξυμνεῖ καὶ τὰ προσόντα, καὶ ὅτι αὕτη ἀριθμεῖ τὰ 80 ο)ο τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ δὲ Ὁρθοδοξία ἀριθμεῖ μόνον τὰ 19 ο)ο !!! **Κωδωνίζεται** ἀπὸ διαστήματος **«Παγχοριστιανικὸν Συνέδριον»** συγκληθησόμενον ἐν Ρόδῳ με συμμετοχὴν ὀρθοδόξων Κληρικῶν εἴτε Λαϊκῶν Θεολόγων. Τίνα σκοπὸν ἔχει τὸ Συνέδριον συγκαλούμενον ὑπὸ Προτεσταντῶν καὶ συνερχόμενον ἐπὶ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ ἐδάφους; Καὶ διατὶ οἱ 250 Προτεστάνται ἀντιπρόσωποι, οἵτινες πρόκειται νὰ μετάρχωσι τοῦ Συνεδρίου τούτου, δὲν συγκροτοῦσιν αὐτὸ εἰς τὰς χώρας αὐτῶν; Τόσον ἐπεθύμησαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ καλὸν τῆς Ὁρθοδοξίας αὐτῆς;

Παραλλήλως πρὸς τὸ «παμπροτεσταντικὸν Συνέδριον» τῆς Ρόδου, ὁ νεοεγκαθιδρυθεὶς Πάπας τῆς Ρώμης Ἰωάννης συγκαλεῖ τὴν «21ην (;) Οἰκουμενικὴν Σύνοδον» !!! ἀποστέλλεται δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα ὁ Π. Μελίτης καὶ ἡδὴ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικής κ. Ἰάκωβος, ὅστις φιλεῖ τὸ χέρι—**ἴσως καὶ τὸν πόδα**—τοῦ Πάπα καὶ εἶτα «φαρδεῖα - πλατεῖα» προβαίνει εἰς δηλώσεις διὰ τοῦ τύπου, λέγων, ὅτι : ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ μετάρχη τῆς 21ης Οἰκουμενικῆς Παπικῆς Συνόδου !!! Καίτοι ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ γνωρίζουσιν—καὶ μόνον ὁ Σεβασματώτατος αὐτὸς ἴσως ἄγνοεῖ—ὅτι : Μόνον Ε-ΠΤΑ εἶναι αἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ ὄχι 21.

Κατὰ τὴν ἑφημερίδα «Ἐστία» τῆς 9)6)59 **Ἑλλὴν ὑπουργὸς** συνοδεύει τὴν Α. Μ. τὸν ὀρθόδοξον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων πρὸ τοῦ Πάπα καὶ εἰσηγείται Αὐτῷ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Παπικῆς δεξιᾶς. Καὶ διατὶ τοῦτο; Ἴνα ἀποκτήσῃ τὴν Παπικὴν εὐνοίαν. **Ἐτερος Ἑλλὴν ὑπουργὸς** εἰσηγείται τὴν ὑπογραφὴν **«Κεγκορδάτου»** μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Πάπα, ὡς ἀποκαλύπτει εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» (ἀριθμ. φύλ. 499 τῆς 15ης Ἰουνίου 1959) Ἑλλὴν **«Ἱεράρχης»** μὴ σχὼν ὅμως τὸ θάρρος ἵνα θέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του **«διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων»**.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικνύουσιν, ὅτι : **ἡ Ὁρθοδοξία ἐνδύσεται ἐν προφανεῖ κινδύνῳ**. Τοῦτο βοῶσιν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ πρέπει νὰ λάβωσι τοῦτο ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ συντηρητικὰ στοιχεῖα καὶ συνενοῦμενα νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῆς ὀργανωμένης κακοδοξίας τῆς βαλλούσης πανταχόθεν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ κατὰ τὸ 1945 ἀποβιώσας Μητροπολίτης Κασσανδρείας Εἰρηναῖος εἰς ὑπόμνημά του πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1929 ἔγραφε μετὰ τῶν ἄλλων, ὅτι : «Οἱ Μασσό-

ΠΑΛΙΝ ΤΑ ΙΔΙΑ...

Υπὸ τοῦ κ. Σταύρου Καραμήτσου Θεολόγου

“Οποῖος μελετήσῃ τὴν ὑπ’ ἀριθ. 1103) 8)6)59 Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θὰ αἰσθανθῇ θλίψιν καὶ ἀπογοήτευσιν διὰ τὴν κατὰπτωσιν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν ὑπογραψάντων ταύτην. Θὰ ἐρωτήσῃ δὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἶναι πράγματι ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι; Εἶναι ποιμένες τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ θυσιασθοῦν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου τῶν; ἔχουν θέσει σκοπὸν, τῆς ζωῆς τῶν, νὰ περισυλλέξουν τὰ ἐσκορπισμένα εἰς μίαν ποιμνὴν, εἰς ἓνα σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Ἡ εἶναι ἀντιπρόσωποι τῶν διαίρέσεων, τοῦ μίσους καὶ διὰδοχοι τῶν Ἀρχιερέων ἐκείνων, οἵτινες κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἔσχισαν τὸν ἄρραφτον χιτῶνα τοῦ Κυρίου καὶ διέσπασαν τὴν ἀγίαν ἐνότητα τῆς μίας Ἐκκλησίας; Ἐτοιμάσατε λοιπὸν «Ἅγιοι» τὰς ἀγχόνας, τὰς φυλακὰς, τοὺς τόπους ἐξορίας καὶ καλέσατε τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς νὰ ἐφαρμόσουν τὰς «ἀγίας» ἀποφάσεις σας!

Τώρα ἐνθυμεῖσθε τὴν πολιτείαν καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ξίφος τῆς! “Οταν ὅμως ἡ Πολιτεία, ἡ ποιμενομένη Ἐκκλησία, διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆ, σὰς ὑπεδείκνυε νὰ ἐφαρμόσῃτε τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας, ὡς εἰς τὸ μεταθετὸν τῶν Ἀρχιερέων, εἰς ὁλοκλήρους συνεδριάσεις συνεζήτούσατε τὸ «ἐν ἀρχῇ», ἐὰν δηλαδὴ ἡ Πολιτεία ἔχει τὸ δικαί-

νοι καυχῶνται, ὅτι κατὰ 90 ο)ο αὐτοὶ κυβερνώσιν τὴν Ἑλλάδα» (σελ. 12) καὶ παρακατιῶν: «**Ἰσως ἡ ἀνένδοτος δεξιὰς τῶν Σιωνιστῶν καὶ Μασσόνων παρ’ ἡμῖν νὰ μὴ εἴχε τόσῃ θλιβερά ἀποτελέσματα, ἂν ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς κλῆρος παρηκολούθει τὴν ἐξέλιξιν τῶν τεκταινομένων καὶ ἴστατο σιερρῶς ἐπὶ τῆς καθαρῶς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῇ; καὶ Ἐκκλησιαστικῇ ἐκείνης σκοπιᾶς**, ἐφ’ ἧς ὕψωσαν καὶ ἔστησαν αὐτὸν οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ Οἰκουμενικοὶ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι καὶ αἱ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι» (σελ. 14).

Καὶ ἀφοῦ ὁ Κλῆρος δὲν ἴσταται ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς σκοπιᾶς, **κατὰ τὸν μακαρίτην ἐκεῖνον Ἱεράρχην**, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀναλάβῃ ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς λαὸς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀγίας πίστεώς του, ἐνεργῶν ὅπως ἐνήργησεν ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοιοῦτος κατὰ τῶν προδοσάντων τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ τούτων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 1441. Περὶ τούτου εἰς τὸ προσεχές.

Διὰ τὸν Ἱερόν Σύνοδον
τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Μοναχός

ωμα νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας. Τώρα πῶς ἐπικαλεῖσθε τὴν βοήθειάν της, διὰ νὰ ἐγείρετε νέον διωγμὸν καὶ νὰ φανατίσῃτε περισσότερον τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ ἐμμένοντος εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξιας; Μᾶς θεωρεῖτε πλανεμένους, σχολαστικούς καὶ μᾶς διώκετε; μὰ τότε διατὶ δὲν διώκετε τοὺς πραγματικούς πολεμίους, τοὺς πραγματικούς ἐχθρούς, τοὺς αἰρετικούς, τοὺς Μασσόνους, τοὺς Χίλιαστὰς, τοὺς Διαμαρτυρομένους μὲ τοὺς ὁποίους μάλιστα θὰ συνέλθετε εἰς τὴν Ρόδον; γιατί δὲν ζητεῖτε νὰ διωχθοῦν καὶ οὗτοι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικρατείαν, παρὰ μόνον τοὺς Παλαιοημερολογίτας ὑβρίζετε καὶ διακαῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐκλείψουν; Ὁ λόγος εἶναι ἀπλὸς ὅλοι αὐτοὶ εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὴν μίαν Ἐκκλησίαν; εἶναι αἰρετικοί, ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι πιστὰ τέκνα της ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ κάθε θυσία. Ὅπισθεν τῶν ποικιλωνύμων αἰρετικῶν εἶναι οἱ Παπισταὶ Διαμαρτυρόμενοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου τούτου, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πτωχοὶ κατὰ κόσμον καὶ ὀπισθὲν μας δὲν εἶναι καμμία ὕλική δύναμις διὰ νὰ τὴν ὑπολογίσουν. Εἰς μάτην ὁμως ἡμεῖς εἴμεθα πλέον οἱ δυνατότεροι ἀπὸ ὅλους αὐτούς, τοὺς ὁποίους κολακεύετε καὶ φοβεῖσθε, διότι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐγκαταλελειμμένοι καὶ περιφρονημένοι ἀπὸ τοὺς λεγομένους μεγάλους μίαν δύναμιν, μίαν βοήθειαν καὶ εἰς αὐτὴν ἀτενίζομεν καὶ αὐτὴν ἐπικαλούμεθα. Καὶ ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου.

Ὅμιλεῖτε περὶ ἐκμεταλλευτῶν. Ἐὰν πιστεύετε, ὅτι ὑπάρχουν ἐκμεταλλευταὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, διατὶ δὲν καταργεῖτε τὸ μεταλλεῖον; Διατὶ δὲν ἐπαναφέρετε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Ὁρθοδοξία; Τότε θὰ ὑποταχθοῦν οἱ πάντες εἰς ὑμᾶς καὶ τότε πράγματι, ἐὰν ὑπάρχουν ἐκμεταλλευταὶ, θὰ μείνουν ἔξω. Ἐκτὸς αὐτοῦ διατὶ ὁμιλεῖτε ἀορίστως καὶ δὲν καταγγέλλετε τοὺς ἐκμεταλλευτὰς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην; Ἐὰν θέλαμε νὰ εὐρωμεν ἐκμεταλλευτὰς ἴσως εὐρωμεν εἰς ὑμᾶς. Καὶ ἐρωτῶμεν προχειρῶς: πρὸς τί ὁ σκανδαλισμὸς τοῦ Ποιμνίου μὲ τὰς πτωχὰς καὶ πλουσίας ἔδρας, τοὺς μισθοὺς τοῦ Μακαριωτάτου κλπ. Πρὸς τί ἡ διατίμησις τῶν ἱερῶν μυστηρίων εἰς τάξεις; Πρὸς τί ἡ φορολογία τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, διὰ τῆς ἐνοριακῆς εἰσφοράς; Πρὸς τί ἡ ἐξοντωτικὴ ἀμίλλα τῶν Σεβασμιωτάτων διὰ τὴν κατάληψιν πλουσίων Μητροπόλεων;

Ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει ἡ ἐκμετάλλευσις;

Παύσατε νὰ ὁμιλεῖτε περὶ ἐκμεταλλευτῶν καὶ ἐὰν ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν φροντίσατε νὰ ἐνώσῃτε αὐτήν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΜΙΜΗΣΙΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ

«Υπαγε καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι.

(Κυριακὴ Δ' Ματθαίου)

Εἶναι καταπληκτικὰ ἀπλὸς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Ἐκατόνταρχος εὗρε τὸν δρόμον τῆς πίστεως. Ὁ εἰδωλολάτρης αὐτὸς ἔδειξε τόσην πίστιν καὶ ἐπεκοινωνήσε ἅμεσα μὲ τὸν Ἰησοῦ, ὥστε ὁ Σωτὴρ νὰ διατυπώσῃ τὴν μελαγχολικὴν προφητείαν δι: «Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἔξουσιν καὶ ἀνακληθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον».

Αὐτὸ ποῦ ὁ Κύριος ἐτόνισε κατ' ἐπανάληψιν ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς σωτηρίας μας προβάλλει καὶ πάλιν ἐμπρὸς μας.

Ἡ πίστις τοῦ ἑκατοντάρχου, ἡ ἐγκατάλειψις εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου, ἡ ἐπανάληψις πρὸς Αὐτὸν «ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγον, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου», εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴν ζωὴν, πρὸς τὴν σωτηρίαν.

Τότε καὶ ἡ ἀπάντησις ἔρχεται διὰ τὴν βραβεύσῃ τὴν πίστιν μας: «Υπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ».

ΟΛΟΙ ΕΙΜΕΘΑ ΓΕΡΓΕΣΙΝΟΙ

Τι ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ

Κυριακὴ Ε' Ματθαίου

Ἀνατριχιάζει κανεὶς μόλις φαντασθῇ τὴν εἰκόνα τῶν δαιμονιζομένων Γεργεσινῶν.

Τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα ὀργιάζει μέσα τους καὶ σπείρει τὸν τρόμον εἰς τὴν γύρω περιοχὴν.

Ξαφνικὰ ἡ ἄλλοφροσύνη τους κοπάζει. Κυττοῦν καὶ βλέπουν νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους ἕνα φῶς. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα μουνδιάζει λίγο καὶ κατόπιν ξεσπᾷ εἰς κραυγὰς, γόους, ἀπειλὰς καὶ ὕβρεις.

«Τι ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ;».

Εἶναι ἡ κραυγὴ κάθε ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἀγνόητα. Εἶναι ἡ κραυγὴ ποῦ ἀκούεται εἰς κάθε ἐποχὴ. Τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα ποῦ φοβιάζει ὡς ἁμαρτία μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπο δὲν ἀντέχει εἰς τὸ πλησίον τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Διότι ὁ κάθε ἄνθρωπος ὡς ἁμαρτωλὸς ποῦ εἶναι, εἶναι ἀπὸ μίαν ἄποψιν ἕνας δαιμονιζόμενος, ἕνας ποῦ ὑφίσταται τὸν ἐπηρεασμὸν τοῦ Σατανᾶ.

Ἀλήθεια πόσας φορὰς μὲ τὰς πράξεις μας δὲν ἐπαναλαμβάνομεν πρὸς τὸν Σωτῆρα μας τὸν λόγον τῶν δαιμονιζομένων Γεργεσινῶν «τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ»;

Κάνομε μὲ τὴν ἐντολὴν τῆς ἁμαρτίας μίαν ὀλεθρίαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἀπωθήσωμε τὸν Κύριον καὶ διὰ νὰ κρατήσωμε τὸν δαίμονα. Ὁ Σωτὴρ ὅμως εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὰ μνήματα τῆς ἁμαρτίας μας καὶ περιμένει τὴν μετάνοιά μας.

Μία τόση δὲ μικρὰ προσπάθεια ἀπὸ μέρους μας χρειάζεται καὶ ὁ σπινθὴρ τῆς λυτρώσεως θὰ γίνῃ σωτήριον φῶς. Ὁ Κύριος θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ

τὸ ἄγχος τοῦ δαίμονος καὶ θὰ μᾶς ἐξαποστείλῃ ὀγιεῖς πρὸς τὴν περιοχὴν τῶν δικαίων μὲ τὸν λόγον ποῦ εἶπεν πρὸς τοὺς δαιμονιζομένους Γεργεσινούς: «ὑπάγετε».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΚΛΩΝ

1) Τὴν 25ην τοῦ παρόντος μηνὸς ἑορτάζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Ἀννης παρὰ τὸ τέρμα αὐτοκινήτων Βοτανικοῦ (δισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων).

2) Τὴν 26ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸ Μοναστηράκι, ὁδὸς Διοσκούρων ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Παρασκευῆς, ὅπου ἀφ' ἐσπέρας θέλει τελεσθῇ κατανυκτικώτατος ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας καὶ θείου κηρύγματος.

ᾠσαύτως τὴν ἡμέραν αὐτὴν πανηγυρίζει καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς, παρὰ τὸ Μενίδιον, πρόποδας Πάρνηθος.

3) Ἐπίσης τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πανηγυρίζουν: α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου παρὰ τὴν Λυκόβρυσιν Ἀττικῆς καὶ β) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου παρὰ τὴν Παιανία (Λιόπεσι) Ἀττικῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Χριστιανισμὸς εἶναι ὁμοίωσις μὲ τὸν Θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Μ. Βασίλειος

Οὐδὲν ἄνθρωπον εἰς τὰ προκείμενα εἰσάγει, ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶναι τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως ἔργον καὶ Αὐτὸς μᾶς καθοδηγεῖ.

Ἱερὸς Χρυσόστομος

Αἱ καρδίαι μας πρέπει νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τῆς Ἐλπίδος εἰς τὰ μέλλοντα καὶ νὰ εἶναι ἀκλονήτως προσηλωμέναι πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις Του καὶ δίκαιος εἰς τὰς κρίσεις Του.

Κλήμης

Ἐμαθον ἐκ πείρας δι: ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ ἀδιάσειστος σοφία καὶ ἡ μόνη ἥτις μᾶς καθιστᾷ εὐτυχεῖς.

Ἰουστίνος

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδεύκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδεύκτων 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ

Τὸ μικρὸν πετρελαιοκίνητον μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν θόρυβον τῆς μηχανῆς του φεύγει ἀπὸ τὴν Τρυπητὴν κατευθυνόμενον διὰ τὸ ἐπίνειον τοῦ Ἀγ. Ὁρους, τὴν Δάφνην. Διέρχεται ἀπὸ τὰς ἱερὰς Μονὰς Ζωγράφου, Δοχειαρίου, Ξενοφώντος, Ἀγ. Παντελεήμονος, καὶ μετὰ θαλασσίαν διαδρομὴν 4 ὥρων εὐρίσκεται εἰς τὴν Δάφνην.

Μόλις ἀπεβιβάσθηνμεν ἡσθάνθημεν ἀμέσως τὸ ἰδιάζον πνευματικὸν κλίμα τοῦ Ἀγ. Ὁρους. Καίτοι ἡ Δάφνη ἔχει μίαν μικρὰν ἐμπορικὴν κίνησιν, ἐν τούτοις εἶναι ἔκδηλος ἡ κυριαρχοῦσα γαλήνη, ἡ ὁποία βεβαίως μονιμώτερον ἐπικρατεῖ εἰς ὅλον τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Μετ' ὀλίγον ἐπιβιβαζόμεθα καὶ πάλιν ἐτέρου πλοαρίου καὶ ἀναχωροῦμεν διὰ τὸν προορισμὸν μας. Διέρχόμεθα ἀπὸ τὰς Μονὰς Γρηγορίου, Διονυσίου, Σίμωνος Πέτρας, Ἀγίου Παύλου, ἀπὸ τὴν Νέαν Σκῆτην καὶ προσορμιζόμεθα εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνναν.

Ἡ γραφικότης τῶν ἱερῶν μονῶν καὶ τὸ πλαῖσιον τῆς ἀγρίας φύσεως, τὴν ὁποίαν ἐδάμασαν διὰ τῆς ἐπιμονῆς τῶν καὶ ὑπομονῆς τῶν οἱ μοναχοί, γεωργήσαντες ταῖς τῶν δακρύων τῶν ροαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον, ὑπεγείρει πλούσιον τὸν θαυμασμὸν ὧν καὶ βαθεῖαν τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς ἁγίους ἀσκητὰς καὶ μοναχοὺς.

Εὐρισκόμενοι εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀγίου Ὁρους αἰσθανόμεθα τὴν εὐεργετικὴν γαλήνην, τὴν ἀπουσίαν τῶν καταστρεπτικῶν θορύβων. Εἴμεθα ἐπὶ τέλους ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Φαραῶ καὶ ἀπολαμβάνομεν ἔστω καὶ δι' ὀλίγα δευτερόλεπτα τὴν μακαριότητα τοῦ χώρου.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συνοδοιπόρου μου διαβλέπω τὰ πρῶτα δάκρυα ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν του ὁμίλησε ἤδη ἡ ὑπερκόσμιος ὡραιότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

—Φίλε μου, τοῦ λέγω, δύο ὁδῶν ἀποκειμένων εἰς τὸν ἄνθρωπον, θὰ εἶσαι εὐτυχής, ἐὰν ἀκολουθήσῃς τὴν ἁγίαν ὁδὸν τῆς ἡσυχίας καὶ νὰ βαδίσῃς ἐπὶ τῶν τριῶν χιλιάδων ἁγίων ἀσκητῶν ἀκμασάντων εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον τόπον.

—Τὸ βράδυ ἐξενίσθημεν εἰς τὸ κελλίον τοῦ γέροντος Μηνᾶ, παρὰ τὴν Ἁγίαν Ἀνναν, εἰς ὃν ἐξομολογήθημεν. Μᾶς συνεκίνησε ἡ καλωσύνη τῆς συνοδίας του καὶ μᾶς ὠφέλησαν αἱ πατρικαὶ συμβουλαὶ του.

Τὴν ἐπιούσαν ἡνυχῆσαμεν νὰ συναντήσωμεν τὸν πατέρα Ἀντώνιον Μουστάκα, τὸν πατέρα Ἀχίλλιον, καὶ ἄλλους ἐκλεκτοὺς ζηλωτὰς πατέρας, μεθ' ὧν συνεξετάσαμεν τὴν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἐδέχθημεν τὰς εὐλογίας τῶν καὶ διαβιβάζομεν τὴν παράκλησίν των νὰ αγωνιζόμεθα ἡνωμένοι καὶ πειθαρχοῦντες εἰς τὴν Σεπτὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπιτροπὴν διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Εἰς Νέαν Σκῆτην ἐπεσκέφθημεν τὸ κελλίον τοῦ γέροντος Ἰωσήφ Ἀθανασίου, τοῦ ἐκλεκτοῦ πατρὸς Μηνᾶ Ζαχαρά, μεθ' οὗ ἐπ' ἀρχετὸν συνομιλήσαμεν, καὶ τὸ ἁγιογραφικὸν ἐργαστήριον Ἀβρααμίων, εἰς ὃ καλλιιεργεῖται ἡ ἀγιορειτικὴ ζωγραφικὴ καὶ κα-

τὰ τὸν βυζαντινὸν αὐτῆς τύπον καὶ κατὰ τὸν Ἀγιορειτικόν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐπεσκέφθημεν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Διονυσίου, ἀσπασθέντες τὰ ἐν αὐτῇ τίμια λείψανα πολλῶν ἁγίων ἀνδρῶν, ὡς τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, τοῦ Ἀγίου Νήφωνος, Πατριάρχου Κων)πόλεως κλπ. Εἰς αὐτὴν ἐπίσης τὴν Ἱερὰν μονὴν εὐρίσκεται ἀποτεθησαυρισμένη ἡ ἱερὰ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἡντινα περιέφερε ὁ Πατριάρχης Σέργιος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Ἀβάρων καὶ διὰ τῆς Χάριτος τῆς ὁποίας ἐλύθη ἡ ἐπικίνδυνος πολιορκία.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Διονυσίου ἡ Θεία Πρόνοια μᾶς ἤξιωσε νὰ συνομιλήσωμεν μετ' ὁν καθηγούμενον πατέρα Γαβριὴλ καὶ τὸν Μοναχὸν Θεόκλητον, γνωστοὺς παγκοίνως διὰ τὰ πολύτιμα προϊόντα τοῦ ὀξυγράφου καλάμου των, διὰ τὴν δρᾶσιν των ὑπὲρ τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ διὰ τὴν καλωσύνην των. Πολλὰ ὠφελήθημεν ἐκ τῆς ἀνατροφῆς των.

Ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ ἐγνωρίσαμεν καὶ τὸν ἱερομόναχον Ἐφραίμ, κατὰ κόσμον Εὐριπίδην Ματάνην, προερχόμενον ἐκ τῆς Μεσσηνίας Παγγαίου, ἥτις ὡς πνευματικὸν ἐργαστήριον πολλοὺς ἀξιόους καὶ εὐλαβεῖς ἀνθρώπους ἐξέθρεψε. Μετ' αὐτὸν συμμονάζει καὶ ἕτερος ἐκ Μεσσηνίας Μοναχός. Ὁ καιρὸς ὅμως εἶναι πάντοτε συνεσταλμένος καὶ ἡ ἡμέρα τῆς φυγῆς μας ἐκ τοῦ Ἀθωνητικοῦ Παραδείσου ἀνέτειλε.

Λίαν πρῶτ' ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῶν πατέρων ἀναχωροῦμεν διὰ Δάφνην. Εἰς τὸ βενζινόπλοιον ἀναγνωρίζομεθα ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου μοναχοῦ Νήφωνος ἀπὸ τὰ Κατουνάκια. Ἀνθρώπος γλυκίς, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀγωνιστής, μᾶς ἠνχαρίστησε μετ' ἡμῶν συντροφίαν του καὶ ἐπαρμηθήσασκε κάπως τὴν ἀναγκαστικὴν ἀποδημίαν ἡμῶν ἐξ Ἀγίου Ὁρους.

Εἰς Δάφνην συνηντήθημεν μετὰ τῶν ἱερομονάχων Γερασίμου ἐξ Ἀγίου Βασιλείου καὶ Παντελεήμονος τοῦ Γέροντος Νεκταρίου ἀπὸ τὰς Καρυάς.

Λυπούμεθα διότι μόνον ἡ σκέψις ἡμῶν ἡδυνήθη νὰ πτερυγίσῃ εἰς Καυσοκαλύβια, Προβάτα, Μυλοπόταμον, Κερασιά, Κατουνάκια, Ἀγ. Βασιλεῖον, Καρυάς, περιοχὴ Ἰβήρων καὶ νὰ ὑποβῇ τὰ σέβη εἰς τοὺς ζηλωτὰς πατέρας τῶν περιοχῶν αὐτῶν.

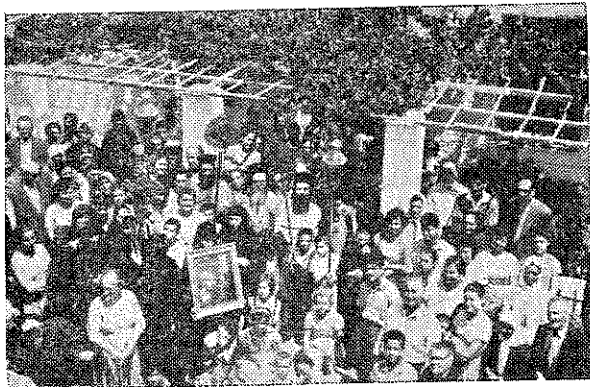
Ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν εἶναι νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀγιωνύμου πολιτείας.

Τὸ βενζινόπλοιον πλέει νωθρῶς πρὸς Τρυπητὴν, ἀνταποκρινόμενον εἰς βαθύτερον πόθον ἡμῶν νὰ μὴ ἀποκληθῶμεν ἐξ Ἀγίου Ὁρους. Σιωπηλοὶ μετ' ὁν Σύντροφον μου ἐνατενίζομεν τὸν Ἀθῶνα. Χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτευθῶμεν καὶ οἱ δύο τὸ αὐτὸ σκεπτόμεθα: Τὴν ὑπερκόσμιον ἀξίαν τοῦ Ἀθῶνος, ὡς μοναχικὸν κέντρον καὶ τὸ ἀπροσμέτρητον ψυχικὸν μεγαλεῖον τοῦ Μοναχικοῦ βίου.

Ἐχαιρετήσαμεν τὸν Ἀθῶνα, ὡς Ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παρεκαλέσαμεν τὴν προστατίδα αὐτοῦ Παναγίαν, νὰ ἐπανέλθωμεν προσκυνηταί!

Τέλος κατὰ δημοσιογραφικὸν καθήκον ἐπιση-

Γεγονότα καί Κρίσεις

Ἐντὸς κατανυκτικῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἱερᾶς συγκινήσεως ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τιμίου Προδρόμου Περαχώρας Λουτρακίου ἡ ἑτησία ἑορτὴ τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς. Ἐλειτούργησαν οἱ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ.κ. Γερμανὸς Κόζης καὶ Στέφανος Τσίκουρας καθὼς καὶ ὁ Αἰδὸς. Ἱερεὺς Σπυρίδων Μπαχταλιάς. Τόσον τὸ πλῆθος τὸ συρρεῦσαν ὅσον καὶ ἡ φιλόξενος γερóντισσα Εὐλογία μετὰ τῆς συνοδείας τῆς ἔζησαν ἐντὸς ἱερᾶς κατανυκτικῆς ἀτμοσφαίρας. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας.

ΔΙΣΚΟΦΟΡΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

Εἴθισται κατ' ἔτος τὴν Κυριακὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ νὰ περιφέρῃται ὁ δίσκος ὑπὲρ τῶν τυφλῶν.

Ἐφέτος τὸ προῖον τῶν δισκοφοριῶν αὐτῶν ἀνήλθεν, εἰς 1300 δραχμάς, τὰς ὁποίας καὶ ἐμοιράσθησαν ἐξ ἴσου δέκα ἄτομα ἐκ τῶν τυφλῶν ἀδελφῶν μας.

μαίνομεν ἕνα κίνδυνον, ὅστις ἀπειλεῖ τὸ Ἅγιον Ὅρος: Τὴν λευκανδρίαν! Ἀραιούται ἡ φάλαγξ τῶν μοναχῶν, ἐγκαταλείπεται τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας, ἐρημοῦνται σκῆται καὶ κελλίαι.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῆς Μασσονίας, τὸ φιλομόναχον πνεῦμα δὲν ἐνεκρώθη. Πολλοὶ νέοι ἔχουν ἤδη στρίψει τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς τῶν πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ ἠκροάσθησαν εὐκρινῶς τῆς θείας κλήσεως ἐν τῇ συνειδήσει τῶν.

Ἄς μὴ βραδύνουν. Πορεία πρὸς Ἅγιον Ὅρος καὶ ἰσόβιος ἐγκαταβίωσις ἐν αὐτῷ. Τὸ φυσικὸν περιβάλλον τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ εἶναι τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ἠγγυήθη ἡ Θεοτόκος νὰ συνηγορήσῃ δι' ὅσους ὡς μοναχοὶ ἀποθάνουν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ἀσκήσις τοῦ Μοναχικοῦ βίου μακρὰν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἐπικίνδυνος εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος διὰ τὴν ἐπαλξίν αὐτῆν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ἣν δὲν θὰ πρέπει ποτὲ νὰ οὐρεσθῇ ἡ λυχνία.

Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ «Γεν. Φιλοπτ.

Ταμείου κλπ.»

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐπραγματοποιήθη ἡ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπομένη Γενικὴ Συνέλευσις. Κατ' αὐτὴν ἀνεγνώσθη ἑκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν χρῆσιν 1958, ἥτις καὶ ἐπεκυρώθη, διαπιστωθείσης τάξεως καὶ νομιμότητος τῆς διαχειρίσεως κατὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν χρῆσιν.

Πανηγύρεις ἐνοριῶν μας

Τῶν Ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς ὁ ἐν Παλαιᾷ Κοκκινιά Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀπ. Παύλου, πρῶτον ὁρμητήριον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Κατὰ τὴν πανηγυριν προσήλθε πλῆθος κόσμου, ἐπίσημοι κλπ. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησε Θεολόγος. Ὡσαύτως μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθη ἡ πανηγυρίς τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων παρὰ τὴν ἀνω Δάφνην, ἔνθα ὤμιλησε ἕτερος Θεολόγος.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην, 17/59 εἰς τὸ κατανυκτικὸν παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Νικόλαου Ἀμαρουσίου, ὁπερ ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς δεσποίνης κ. Παρ. Παναγιωτοπούλου, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου Παναρέτου. Σχετικῶς ὤμιλησε ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος.

Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὁ κ. Ἀνάργυρος Παναγιωτόπουλος, τέως ἀντιπρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐδεξιῶθη τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν του.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

Ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εὐρίσκεται εἰς Ἀθήνας ὁ Μακαριώτατος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος. Καθὼς ἐπληροφόρηθημεν ἐγένοντο συστάσεις εἰς αὐτὸν νὰ μὴ . . . ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν Παλααιομερολογιτῶν. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὁ ἐπιφανὴς αὐτὸς ἀξιωματοῦχος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐδέχθη ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὸν πανοσιολογιώτατον πρόεδρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πατέρα Ἀκάκιον Παπαν, τῆς ὁποίας μετεἶχε καὶ ὁ Καθηγητὴς Θεολόγος κ. Καρᾶμητσος. Ὁ Πατριάρχης ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὴν ἐκτίμησίν του πρὸς τὴν κίνησιν μας καὶ ἐζήτησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου Ἡγέτου ἡμῶν πρ. Φλωρίνης, διὰ νὰ τελέσῃ τρισάγιον.

Κατέπεσε τὸ πρὸς ὤπειον

Ἀπεκαλύφθη πλέον. Ὁ Πάπας Ἰωάννης 23ος ἀπεσαφηνίσε, ὅτι ὑπὸ τὴν Ἐνωσιν ἐννοεῖ τὴν ὑπαγωγὴν ὅλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ὑπὸ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὅπ' αὐτῶν υἱοθέτησιν τῶν κυριωτέρων πλανῶν αὐτῆς. Ἰδοὺ πῶς ἐννοεῖ λοιπὸν τὴν Ἐνωσιν ὁ Μέγας Ποντίφηξ! Τί θὰ κάνουν τώρα οἱ θαοῶται τῆς «Ἐνώσεως»; Δὲν ἀποκλείεται καὶ εἰς αὐτὸ νὰ ὑποχωρήσουν μὲ τὸ μεγαλόδψυχον ἐκεῖνο «Δὲν πειράζει», δι' ὃ ἠνέχθησαν τόσας καὶ τόσας καινοτομίας!

Εὐτυχῶς ὅμως ποῦ ἀγρυπνεῖ ὁ ὀρθόδοξος λαός, ἔτοιμος νὰ ἀποτρέψῃ μίαν τοιαύτην ἐπαισχύντον καὶ ἐγκληματικὴν προδοσίαν.

Ἀπὸ τὰ Παραρτήματα

Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησι. Ἐπιτροπῆς ἐπεσκέφθη τὸ ἀκμάζον καὶ εὐσεβὲς παραρτήμα τῶν Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς, ὀμιλήσας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ παραρτήματος καὶ συσκεφθεὶς μετὰ τῶν παραγόντων αὐτοῦ. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν, εὐγένειαν καὶ φιλοξενίαν τοῦ παραρτήματος ὑπῆρξαν ἄριστοι. Αἱ χριστιανικαὶ τῶν αὐτῶν ἀρετῶν παισιάζονται ἀπὸ τὴν βαθεῖαν προσήλωσιν τῶν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπιτροπῇ. Ἀξίζει ἕνας θερμὸς ἐπαινος πρὸς τὸ ὑπὸ τὸν πρόεδρον κ. Χρ. Τσάμην Διοικ. Συμβούλιον καὶ τὸν ἐφημέριον πατέρα Νικόλαον Τσιρέλλαν διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ παραρτήματος.